

Lux Terka:
ZIZI, A PALKÓ VEREBE

– Hallod-e, Palkó, csipp-csipp-csiripp, én nagyon unatkozom ám itt!

Palkó mosolyogva vállat vont a virágos körtefa alatt, ahol egy nagy képeskönyvben lapozgatott és felnézett a Zizi kalickájára.

– Ha unatkozol, Zizi, hát csak kezd előlről a dolgot.

– Köszönöm szépen a jó tanácsot – berzenkedett Zizi mérgesen. – Próbálnád meg csak egyszer cserélni velem, majd meglátnám, hogy tetszik a multság!

Palkó jót kacagott a virágos körtefa alatt.

– Nem kérek a te multságodból, Zizi koma!

– Na, ha nem kérsz, csipp-csipp-csiripp, hát akkor magad is belátod, hogy nem valami jól érezhetem itt magamat ebben a kalickának csúfolt börtönben. Eressz ki hát, Palkó pajtás, édes kis gazdácskám!

– Kieresztelek – felelt Palkó –, ha megfogadod, hogy soha többé nem teszel oly ígéretet senkinek, amit nem tudsz teljesíteni.

– Persze, hogy megfogadom – felelte Zizi készségesen –, csak engedj ki már, kis gazdám, és ne papolj olyan sokat.

– Három pap sem tudna neked eleget papolni – csóválta meg a fejét Palkó. – Pedig bizony, Zizi, szégyellhetnéd már magadat, mert olyan rossz híred van. A mezőn, ahol már mindenki ismer, nem is hívnak másként, mint: a hazug Zizinek. Annyit sem adnak a szavadra, mint az egércincogásra és mindenütt kikacagnak.

– Jól van, jól van, Palkó – tipegett Zizi türelmetlenül a kalickájában –, erről aztán is beszélhetünk, ha szárnyamat megsuhogtatom odakünn a levegőben.

A következő percben meg is suhogatta Zizi a szárnyait a napsugárban és azzal, hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok, elrepült a Palkó feje fölött, nem a mezőre ugyan, ahol olyan rossz híre volt, hanem berepült a nagy, sűrű, árnyékos erdőbe.

Itt még nem járt eddig Zizi, és nagyot nézett a hatalmas koronájú tölgyfákon, a szúróslevelű fenyőkön és roppantul csodálkozott azon a mindenféle madárhangon. A jó Isten dalos művészei éppen hangversenyt rendeztek.

Felséges szép hangverseny volt ez. Részt vett benne: a szürkeruhás kis fülemile kisasszony, pintyőke úrfi, rigó ténsúr, a hegyes farkú barázdabillegető, sőt még a bagolyfejű, szégyenlős természetű széncinke is ott fütyörészett jól elbújva egy sűrű szederbokorban.

Zizi még sohasem hallott ilyen nagyszerű hangversenyt s úgy elcsodálkozott rajta, hogy még a száját is nyitva felejtette. Azután mikor elhallgatott a fülemile, odakiáltott a galagonyabokorba:

– Nagyságos fülemile kisasszony, kérem szépen, énekelje el az én nótámat is!

– A nótáddal a sutba bújhatsz! – kacagtak a kicsi énekesek.

– Oh – felelte Zizi hirtelen megharagudva –, ha nektek nem tetszik, hát alá-szolgája!

– Bunda, köpönyeg! – kiáltottak utána a többiek s a szégyenlős szécinke, belekacagva a szederbokor leveleibe, még hamiskásan hozzátette: mind a kettő jó meleg!

Zizi pedig haragosan repült tova, be egyenesen az erdő közepébe, ahol egy kis forrás mellett leszállt, hogy jót igyék a pompás hideg vízből. Szürcsölte is jóízűen a vizet, közben vígan ugrált a bársonypuha fűben, amikor egyszerre csak megállt s hallgatózni kezdett.

Mintha hangokat hallott volna. Csakugyan azt hallott. Egy kis katicabogár ült egy fűszálon, s amikor a vígan ugráló verebet meglátta, keservesen felsóhajtott:

– Édes verebecske, segíts rajtam, ha tudsz!

Zizi mellé ugrott a bogárnak.

– Hát mi a bajod, kis katicácska? – kérdezte.

– Nagy az én bajom – sírdogált a bogár. – Rászálltam röptömben egy fiú kezére s a gonosz teremtés kitepte mind a két szárnyamat. Az én szép, aranyos szárnyamat, amellyikkel olyan messzire tudtam elrepülni! Épp útban voltam a sisakvirág lakodalma, aki túl a patakparton a boglárkát veszi el és most vége mindennek. Soha sem érek oda, pedig milyen remek lakodalom lesz az! A szúnyogok muzsikálni fognak, a tücskök új nótát tanultak be s a szöcskék lesznek a táncrendező. A menyasszonyt pipacsvirág-kocsin viszik a templomba s a méh-lovakat a nagy bajuszú cincér fogja hajtani. Felköszöntőt a cserebogár mond s a szobaleányok a fürge hangyák lesznek. És enni fognak mézet vadrózsaszírom tányérjából s inni fognak harmatot csengettyűvirág kelyhéből és én boldogtalan teremtés, itt fogok kuksolni árván és egyedül.

– Hm, hm – komolykodott Zizi – hát ez nagy baj! De ne búsulj, segítek én te rajtad. Elrepülök haza, ahol emberek laknak s az öreg Nagy Gábor boltjából hozok neked két szárnyacsát. Szép vékony, átlátszó, aranyos szárnyacsát s aztán elmehetsz a lakodalomba. Hát jó lesz-e?

– Jó bizony! – sóhajtott a bogár – csak azt nem tudom, hogy az emberek árulnak-e ilyesmit?

– Persze, hogy árulna, – fontoskodott Zizi. – Bízd csak reám.

És elrepült Zizi, a katicabogár pedig várta, várta az ő szép új, aranyos szárnyát, hanem hát azt ugyan hiába várta. Nem árultak a boltban ilyesmit s az öreg Nagy Gábor bácsi jól kikacagta érte Zizit.

Zizi pedig az ő gyönyörű szokása szerint most is, mint mindig, amikor nem volt igazsága – megharagudott. Megharagudott és mérgesen repült el ismét az erdőbe.

Egyszer csak, amint repül, repül, hát hallja, hogy megszólítja valaki.

– Hé, verebecske, áll meg csak egy szóra!

– Akár kettőre is – fordult vissza Zizi és kíváncsian nézett szét a levegőben.

– Mi vagyunk a hangyák – szólalt meg a földről egy hang, mire Zizi odaszólt hozzájuk:

– Hát mi bajotok, hangyácskák?

– Tatárjárás volt nálunk, a tanító két fia, Laci meg Gyurka, romba döntötték a palotánkat, a kamránkból pedig ezalatt a télire gyűjtött elemózsiánkat elvitték a vörös hangyák.

– És mit segíthetek én a ti bajotokon? – kérdezte Zizi.

– Azt segítheted – felelték a hangyák – hogy útközben szólj be a testvéreinkhez, hogy baj van nálunk, jöjjenek segítségünkre. Háborúba kell mennünk a vörös hangyák ellen.

– Megteszem, megteszem! – kiáltotta vissza nagy szelesen Zizi s már ekkor messzire járt és egyszeribe csak ismét a nevéen szólítja valaki:

– Jó estét, veréb rokon!

– Adjon Isten! – köszönt vissza Zizi egy nagy vadkörtefán ülő verébnek.

– Mi az újság, rokon? – szólt Zizi, mellé telepedve a másik verébnek.

– Hm – hunyorított a kis rokon jókedvűen a szemével –, az az újság, hogy benne ülünk tündérországnak a kellő közepében. Itt annyi a hernyó – súgta ez a kicsi fülebe –, hogy száz esztendeig is lakmározhatunk belőle, ha az Isten addig éltet bennünket.

– Ez nagyszerű! – örvendezett Zizi – és te persze már jóllaktál ugye, rokon, hernyópecsenyével, hogy a füleden is kikandikál egy fiók hernyó?

A másik megvakarta a füle tövét.

– Nem én bizony, pajtás! Még eddig színét se láttam egynek se, hanem tudod, a harkály mondta nekem, aki ott mesterkedik a szomszéd fán.

– A harkály? – kérdezte kedvetlenül Zizi. – Hátha bolonddá tesz bennünket?

– Dehogyan tesz – felelte a másik. – Minek tenne? Azt mondta ő kegyelme, hogy csak ülünk szép nyugodtan a helyünkön mindaddig, amíg a hernyó megcsiklandozza a farkunk hegyét és megszólít bennünket, hogy: nagyságos veréb úrfiak, méltóztassanak bennünket lenyelni, mert mi vagyunk a világ legkövérebb hernyói. Hát ez nagyszerű, ugye rokon?

– Az ám – intett Zizi és a csőrét már is készítgette, csattogtatta az ízes falatokra.

És várt a két felültetett veréb, várt sokáig. Megvárták az éjszakát, megvárták a hajnalt, hanem hiába, mert a farkukat ugyan senki sem csiklandozta meg. Már olyan éhesek voltak, hogy a szemük is szikrát szórt, de azért a világért sem mozdultak volna el a helyükről. Roppantul ostobák voltak. Szélházi, mákszemnyi eszű verebek, akik csak ugrálni, berzenkedni, ígéretet tudnak és egyebet semmit.

És csak várták a farkcsiklandozó kövér hernyót, hanem azt ugyan leshették akár a kulcslyukon is, mert soha sem jött el.

(1902)